

מח:

עין משפט
נר מצוה

פ א מ"י פ"ו מהל'
עבודת סוכים הל'
יא סמנ לאין מה עוש"ע
י"ד ס" קמנ פער"ט
פ ב ג מ"י שס ועין
כ"מ עוש"ע שס
פער"י :

פנ ד ה מ"ה שס טוש"ע
שס סע"ט
פד ו ז מ"ה פ"י מהל'
מעשר שני ונטע
רנ"ה הלכה כ טוש"ע י"ד
ס' רל"ד סע"י יב:

לעזי רש"י

לייטננט "א. חסה.

רבינו חננאל

[illegible]

שחמרה גורשת מ' עלי
האשרה נופלת על גבי
הקרקע הורגין חתתיה
וחות' לן' לובל ומגדלת
וחות' לן' ומקטקט
רבי' לוי' זה זה גורם
גורם מביא לוי' מ'
הקרקע והמינה שחן
גורמן גורל הקרקע
ורבן דלפני' מות
וי' שור ברקת מית
הגשמים ואל חיי' ליה
למינה. כמיו זה הגורם
ומה אכאמ' שמוג
ל' דחנ' ר' י' אומר
שחן חיות לרות א'
ל' אבל הכ'
דרה לובל על גבי הקרקע
אל אלו לאבדו שום
הכ' אפ' ר' יוסי.
דרבנן אדרבנן נמי
אשר אלא ק' שור רבנן
קטא אלא מיש' דיתר
שחן חיות ברקת ממה
פומה לובל' על חובל' של
מק' כש' אומר במבית
גורל' על פסולי' המורש'.

לא יושב בצי"ה. ולא דמי ללבו של היכל (פסחים דף יו.) דהתם היכל
למכוני עשר אבל אהרע עשיה ללל אי"נ *תומרה עבודה כוכבים
שאינן: **א** דריא דריבא אחרינא. פי' קלר מה דלי בעינן למימר
אפי' ארוך יומר אם כן אין לדבר סוף: **ורבנן** סברי זה וזה
סברי. מותר. רבינו שמואל ומי'

מתני' אלא ישב בציון
יעבור תחתיה ואם עי
את הרבים ועבר תחת
בצילה פשיטא אמר
יוחנן לא נצרכא אלא
קומתה אם ישב טמא
נמי אם ישב טהור ו
צילה לא ישב איכא ו
גמיר מיהור פשיטא

היהר ושל עבודת כוכבים כידע ששנים
הועילו לפסעם הפרה ונקרה זה זה
התם: דקארי' ראב"ד
בנוקטתם ללאזה מתכוין וכבר
עולה והיו עבודתם כוכבים ששמה
ממלכה וקשה בה טובה דלמ"ר (נפיל
מא): עבודת כוכבים ששמה
ממלכה אסורה תשע' ואפילו למאן
דערי נמי הא חין מבטל ישראל
כוכבים עבודתם של עובד כוכבים
יעוד דבשל ישראל נמי איירי ר' יוסי

מממא באהל אף היתר
מממא באהל: היתר
ועבר תחתיה טהור:
עובר רבי יצחק בן
אמר עובר ורבי יוחנן
פליגי הא דרביאבי דירחי
דירא אחרנא אל רב
להתם ארתינא ו[ה] הכי
אחרנא לל ארתינא
דירא אחרנא כי אמר

ה'דליכא דירכא אחרני
מתני' וזרען תחתיה
אבל לא בימות החמה
ולא בימות הגשמים
ירקות בימות הגשמים
עליהן יהיה להן לזב
יוסי' שגור זה וזה גורם
זה גורם מותר הא
דתנן 'רבי יוסי אומר
מטיל לים אמרו לו אף
לא ידבק בידך מא
דרבנן אדרבנן קשיא
אם

התם דקאויל לאיבוד מתיר הכא דלא קאויל לאיבוד אמר
קקשיא איפוך ואיבעית אימא לא תיפוך דר' יוסי כד
מרירי בריה דרב כהנא ^אמה שמשכיב בעור פוי
מה שמשכיב בנביה פוגם בצל וסבר רבי יוסי
^ב(והתניא) "רבי יוסי אומר 'נוטעין יחור של ער'
של ערלה מפני שהוא פרי ואמר רב יהודה אמר
שם 'נוטע והבריק והרכיב מותר ותניא נמי ו

אלא אסרר אלע משום גזירה דלמא מגבה ליה כו' דלאוקיימא דברס
ומוכיבס בעלה דרך גדילתה הלכך אסרור הגאה הוא זה וזה גורס אסרור
ומוכיבס ויעולם זה וזה גורס אסרור כ"ל: דרבנן. אדרבנן לא קשיא א
והבא היינו טעמא דשרי דליח אסרור כלל דמה שמצינן אילן א
ומרגילין בפסולי מוקדשים להפשיט דרך הרגלים כעין מפתח של
אסרור להרגיל לפי שבין קדשים הוא שמקלקל הבשר קשיא לן התם
השבור ביוקרה הוסיף פירוק להו מעיקרא ושם דר מרי יתת
אלא נאמר אלע הייך הלכך אפוז אסרור הגאה דקא מתת
אלע ערלה מותר. אלמא כי גדל האילן וטוען פירות הוה לו

בצעור מוגז בבשר, ואכתי סבר ר' יוסי זה וזה גורם אסור, והתני ר' יוסי אומר נטעין יחוד של ואין נטעין אגוז של ערלה מפני שהוא פרי, ואין מרכיבין בכפניות של ערלה, ואמר רב יהודה

הוא מביא בסוגריהם 97 מן ע"ב דכ"ו דלא פיעבו טמא. כי חסר לאו ול"ל ומשנינו האם דחוי'ל לאיבוד חסר

כל הצלמים פרק שלישי עבודה זרה

מִתְנַי' לֹא יֵשֶׁב בְּצִיְלָהּ. הֵאָז לֹא לְאוֹ תַחַת טוֹף הָאֵינִן הוּא דָּאס
 כֵּן לֹא (א) מִמֵּי לִיָּה וְהֵאָז יֵשֶׁב טְהוֹר דְּהֵא קָמִי סִיפָא לֹא יַעֲבֹר
 תַּחְתֵּיהִי וְהֵאָז עֲבֵר טוֹמֵא אֵלֶּא מִן הָאֵינִין וְהֵאָז הֶלְכָּן לֹא הוּא
 שְׂטֵמָהמָה בְּמִזְרָה אִזְּ עֲמַעֲרֵי יֵשֶׁב לֵב דָּאס לֹא אֲרוּךְ וְכִשְׁמֵהלֵּא
 עוֹמֵדִת בְּחִמְעָא הִרְעִי עֵל לֵב דְּבֵר

כל אלה תחמיו: **טחסיס**. (3) נזק
האילן שההאיל עליה האילן: **ואס עכר**
טחא. כדמפרש בגמרא: היסא גוולס
אס תרכיס. [2] נזק ופסא נזקא לרשות
הכריס: **טעבר טחסיס טעור**. דהא
טומאה דרכנן היא וקרא דמיימין
בגמרא אסמכתא ענמלא היא וזכי
נמי אמרי' צפ' ר' ישמעאל [לוקמן 33]:
דחן טומאה דרכנן היא וזכי ענמלא
דחן הכריס אל גזור רכנן: **גמ' דשועל**

דלג ישב צילגה דהא קא מימשה
מעברתה כוכבים: ללג צילה. [ד] שחרית
וערבים (א) שגל ארוץ לכל דבר מאד
וכל זמן (א) עברה מדת אורח הא
את מדת עברה גובה האילן האל עב
והשור מחאן ואילן האל דק וקלוש
והיא אל גלו ואלטרין לאשמועין
דלשילי בגל צילה לא ישב: מכלל
דכלל קומסה אס ישב עמא. בתמיהה.
וסלג איני מן האילן הוא ולא תסת
נפול: לא בגל קומסה גמי אס חב

טוֹר. וּבִלְבָד שֶׁלֹא יִשָּׁב מִמֶּנּוּ חֲתָמָה וּשְׂשֹׁם רִישָׁא נִקְט' לֹא צִיֵּה דִקְדָּמִי לֹא יִשָּׁב לִכְתָּחָהּ וְאִשְׁמַעִינ' דִּאֲפִילוּ עַל צִיֵּה לֹא יִשָּׁב אֲבָל סִיפָא יִשָּׁב טוֹר אֲפִילוּ אֲלָל קוּמָהּ קָדִי: **מַלְבָּל דְּבָלָל צִיֵּה לִכְתָּחָהּ יִשָּׁב.** כְּתֻמָּהּ. כִּיֹּן דְּלוֹקֻמַּת מַחֲנִי' אֲלָל קוּמָהּ וְרִישָׁא נָמִי דִקְדָּמִי לֹא יִשָּׁב בָּלָל קוּמָהּ מַלְבָּל דְּבָלָל צִיֵּה לִכְתָּחָהּ יִשָּׁב וְהָא קָלָא מִיחֻזֵּי: **אִם יִשָּׁב טוֹר.** וּבִלְבָד שֶׁלֹא יִהְיֶה חֲתָמָה דִּכְתָּא חֲתָמִי לְתַנּוּן דְּלִי

יואדם חשוב שאני:
דקות בימות הגשמים
חורין לא בימות החם'
' יוסי אומר אף לא
מפני שהנביה נושרה
גמ' למימרא דרבי
אסור ורבנן אמרי זה
איכא שמעינן להו
שוחק וזורה לרעה או
דמיא ונושה זבל וואמר

עבר טמא וכ"ש יסב: א"ל דליטא
הקרבא עבדס כוכבים. וממלא
האילן מהיל על התקרבא ועליו:
עבר. דלי עבר ליעבר או עובר
למחלה: כי מעי חס. רב שט
כני נדורא הוה חס מושב ויהיב
נעירו אשרה גזולת את הרכים א"ל
כי מעי חס: ארסינן. משכמי
מחלה: מותנ' וורעין חסיה
ימקו כימות הגשמים. שחלינן קס
הוה רשע להו שמעבב התחא מלחב:

אכל לא כימות המטה. שהכל יפה
לכן: ויורדו. לעגור"ל כלע"ל: לא
כימות המטה ולא כימות הגשמים.
שהכל יפה לחזרת העולם: שהנביא:
עלי וטעמן כימות הגשמים מן האילן:
במ' זה וזה. נביא דליסור וקרקע
עולם דהיחר גורמין לירקות שיגדלו:
ושוק וזורה לירוש. ולא חייס כלכל:
הסם קאילו לארבע. לאבדה הוא
מחמין וכבר נעלה עבודת כוכבים
ולא גרעה מעבודת כוכבים ששחמרה
מאליה הלכך ליכא זה וזה גורם שחמרה
אין כלל ואומר כל כך דאמלוי רבנו

יָקִין (דף מז.): הָאֵל לֹא אוֹיֵל לְאִיבֹד. שְׂהִי דִרְכֵּה בְּכָּךְ וְאִין עֲבֹדֵת אִישׁוֹר. כּוֹלֵה מַמְחִי וְלֹא תַשְׁמִי דְרַבִּי יוֹסֵי אֲדַרְבִּי יוֹסֵי דַעֲשִׂית: דַּעֲשִׂין. וְהִי זֵמָּה וְזֵה גִוְרֵס אֲסוּרָא כִּצְרִילָא דְכַרְמֵינִין אָף הָאֵל גִּישִׁי וְזֵל הִירֻקֹת עֲבָלֵיו פּוֹנֵס בָּלָל: וְדַרְכֵּי מְרִי. (ה) (במחמור) (דף נד.) גִּישִׁי וְזֵל יוֹסֵי עֲבָלֵי מוֹמִין שְׁפֹדֵד וְשִׁטְמִין לָצְרוּ וְשִׁטְסִי שְׁפֹדֵר מַמְחִי בִּיקוּרָא אֲחֵמֵי הֵא פְסִידָא דִּהֶקְדֵּשׁ הוּא דְלֵי הוּא שְׂרִית לִיָּה לְהַרְגִיל וְלַמְכוּר פְּסִידָא דְמֵה שְׁמַעֲיָה דְמֵי הַעוֹר פּוֹנֵס דְמֵי הַשֶּׁשֶׁר: עֲרֵלָה מֵיחִי שְׁחָר וְנֵעֵשֶׂה אֵלִין: יִשׁוּר. נוֹף: שְׁאֵם נֵעֵשֶׂה. אֲחֵמֵי בִּירוֹת גִּבְרָמָא לְהַנָּח אִישׁוֹר וְהַקְדֵּשׁ דִּהֶיֶר וְתַמְחִי מוֹמִין:

והנדרש פרגם בבשר. זה שמשמך נדמי העור פוגם נדמי הבשר ואין כאן ריח, לפי שמשמך נחמד יפה לימכר (תחזור בך.).

...from 30th

מסורת הש"ס

(1) חולין יב: לעיל לב.
(2) [נכרות יע. ושי"ג].
(3) [לעיל חב, ד] לעיל חב:
ש"ג, ט.
(4) [נכרות לב:
חמור דב, ד] (1) [ל' ויחזקן, א].
(5) ערלה פ"א חט"ו (ח) [נשי'
ווס' פקחים כו. ד"ה שאמי
וסי' א].

תורה אור השלם

- וַיִּצְמְדוּ לִבְעַל פְּעוֹר
וַיֵּאָבְלוּ וּבְכֹז מוֹתוּ:
תְּהִלִּים קו כח
וְלֹא יִדְבַק בִּידֶךָ
מֵאֲמוּקָה מִן הַחֶרֶם לִמְעַן
שׁוּבוּ יי מִתְּרוֹן אִפּוֹ וְנָתַן
לְךָ רַחֲמִים וְרַחֲמֶךָ
הַרְבֵּךְ כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לְאַבְרָהָם: דברים יג יח

גליון הש"ס

"ש"י ר"ח ועבר וכו'
 סומא דריבנן היא. עין
 חולין יג ע"ב תוס' ד"ה
 מקורבנא: תוס' ד"ה לא
 כו' חומרא דעבודת
 מוכבים שאני. עין לעיל
 ק"ף יב ע"ב תוס' ד"ה אלא
 דף מג ע"ב תוס' ד"ה
 אמרו:

הגהות הב"ח

[illegible]

הגהות הגר"א

[illegible]

מוסף דע"י

נזרתי. על הירקות והסם
והמזל ועל הדק
המזל מן האשירה, נביה
העלן העשרין מן
ההשלים ימות הנשמים
(לעיד 30). שוחק חזרה
המזל עתה
של המכת (לעיד
30). של יסל זה ישראל
לעולם מנחם (לעיד 30).
שמשוה כעור

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones